

Kattalin Miner

TABERNA ZULOKO BLOGARIA

Bolleroon oporrak

rain aste bi, oporretan izan naiz Madrilen. Kondeszententzia tonu batekin batek baina gehiagok galdetu dit ea “*orgullo*”ra joan naizen, eta nik ezetz, opor egun batzuk pasatzeko egin dudala bidaia. Orduan Chuecan ibiliko nintzela botatzen dute atzetik, eta nik ezetz, gorroto dudala Chueca, ez dudala horrelako leku despolitizaturik sekula ezagutu. Pozten zarela diozu, getthoak gorroto dituzulako, eta ea nola lortuko dugun “normaltasuna” beti gure artean biltzen bagara eta espazio normaletan ez bagara ikusten uzten. Beti izorratu izan dit horrek, badirudi bollera izatea erabaki dugunok beti zor diogula gizarteari, onarpenaren truke, lan pedagogiko bat.

Gauza da, leku normaletan ibili behar dugula esaten diguten horiek guztiek ez dutela haien denboraren segundo bakar bat ere hartu pentsatzen zein akigarria izan daitekeen zoazen lekura zoazela lekuak “irekitzen” eta lesbianak normalizatzen ibiltzea. Ulertzen dut eskapatu egiten zaiela askori, baina jakin nahiko nuke zenbat bikote heteronormalek jasango luketen dauden lekuan daudela begirada guztien jo-puntu izatea, tontakeria asko entzun behar izatea, babosok inguratzea, batere goxoak ez diren hitzak entzun

DANI BLANCO

behar izatea... Ulertuko duzue niri egun, horrek bost axola didala, diot denborak ohitu egiten zaituela eta jada askotan ez naitzela konturatu ere egiten. (Ez da esan beharrik ere, zelako plazera sortzen didan, demagun, familia dezente baten deserosotasuna nabaritzeak. Hor ahal izan ezkerotitiak ukitzen dizkiot aurrean dudanari, badaezpada ere, argi gera dadin).

Gauza da, beste askorentzat bezala, bolleroontzat ere udara iritsi dela eta guk ere, lagunekin, bikotearekin edo dena delakoarekin oporrak egin gura ditugula. Eta galdetzen didazu ea Chuecara joan naizen. Ba ez, kontatu nahi dizut, Sol inguruko ostatu batean lo egin dugula, iritsi bezain pronto langilearen susto aurpegia jasan behar izan dugula ohe berean lo egingo dugula ezin deszifratu ibili ostean, eta gero, gero baietz, leku normaletan ibili garela nazkatu arte (Euskal Herrian bezalaxe). Baina lesbianen lekuetara ere joan garela noski, eta feministen

antro eta getthoetara, ze, jakin, urte osoa heteroauraren aurka, zuen espazio eroso eta normalak subertitu eta hezten pasa ostean, guk ere oporrak behar izaten ditugula, lesbiana artean, feminista artean, inork gehiegi molestatu gabe, lasai. Zer dira oporrak ba, hori ez bada? ■

« Gauza da, beste askorentzat bezala, bolleroontzat ere udara iritsi dela eta guk ere, lagunekin, bikotearekin edo dena delakoarekin oporrak egin gura ditugula »

HIRUKO TXIKIAN

Joxemari Ostolaza

oparotasunean. Eredugarritzat zituzten euren buruak, orain berrogeita bost bat urte ezagutu nituen haiek. Talde ttikititan antolatua, gure auzora etortzen ziren astero ebanjelizatzaileak Afrikara nola. Kirolean eta musikan genuen burua, lanaldi ondorengo eskola teknikoan denbora. Marxistak omen ziren, PCko komunistak. Ez gintuzten erakartzen, haietako buruek ikas-tea zuten lana, gurasoek edo denbora dohain eskainia. Ezagutzen ez zutenaz mintzo ziren, lanaz, lansarien miseria, lantokien militarizazioaz, alferrik galdutako langileen indarraz. Francoren heriotzak eraman zituen

Gosetiak

PSOera, jada ez ziren hain komunistak. Botereak kapitalismoaren onuren ederra dastarazi zien, eta honek mantzarik gabeko gizakia bailitzan bere erraietan irentsi. Donostia-ko erdialdetik atera gabe, bi bat orfeoi osatzeko adina ezagun dut. Eszizioak probokatzea izan dute kirol prestatuena, herritarren sosez kontu korronteak gizentzea musikarik dantzatuena. Eta eskola sortu zuten. Orain Araba aldean izan dute istriputxo, ohiko labaintze irristatzea. Baina oraingoan seinale ezkutagaitzak utzi dituzte zolatan, hain gailu zamatsuak arrastak maiz berritzea galdetzen du, eta inertzien nagiak akaba dezake. *Damage*. ■